

DE AUTEUR VAN DE ZEVEN ZUSSEN

LUCINDA RILEY

HET MEISJE OP DE ROTS

Twee families, voor altijd verbonden door
een noodlottig verleden...

LANDER

ROMAN

AURORA

Ik ben ik.

En ik ga jullie een verhaal vertellen.

Voor een schrijver zijn de eerste zinnen van een verhaal het aller-moeilijkst – tenminste; dat heb ik gehoord.

Het begin, dus. Ik heb gewoon dezelfde woorden genomen die mijn jongere broer ooit voor zijn eerste verhaal koos. Die zijn me altijd bijgebleven vanwege hun eenvoud.

Zo. Het begin is er.

Ik moet jullie waarschuwen dat ik geen professionele schrijver ben. Ik kan me niet eens herinneren hoelang het geleden is dat ik een letter op papier heb gezet. Ik heb altijd met mijn lichaam gesproken, snap je. Omdat ik dat niet langer kan, heb ik besloten dat nu met mijn geest te doen.

Ik schrijf dit niet met de bedoeling het gepubliceerd te krijgen. Ik ben bang dat dit een meer egoïstische onderneming is. Ik ben in de fase van het leven waar iedereen tegen opziet: waarin je je dagen vult met het verleden, omdat er nog maar weinig toekomst over is.

Het geeft me iets te doen.

En ik denk dat mijn verhaal – het verhaal van mij en mijn familie, dat bijna honderd jaar voor mijn geboorte begon – een boeiend verhaal is.

Natuurlijk weet ik wel dat iedereen dat vindt van zijn eigen geschiedenis. En dat klopt ook. Ieder mens heeft een fascinerend bestaan, een leven dat wordt bevolkt door een groot aantal goede en slechte mensen.

En met bijna altijd, ergens onderweg, magie.

Ik ben genoemd naar een prinses uit een beroemd sprookje. Mis-

schien komt het daardoor dat ik al van jongs af aan in magie geloof.

Toen ik wat ouder was heb ik geleerd dat een sprookje eigenlijk een vertelling is die symbool staat voor iets uit het werkelijke leven – het leven waar we allemaal bij onze geboorte aan beginnen.

En waar we pas van worden bevrijd op het moment dat we sterven.

Dus, beste lezer – je bent dit blijkbaar aan het lezen, dus kan ik je op die manier aanspreken – laat mij je mijn verhaal vertellen.

Veel van de personen uit mijn verhaal waren al dood voordat ik werd geboren, maar ik zal mijn best doen ze met mijn verbeelding weer tot leven te wekken.

En terwijl ik hier zit te broeden op het verhaal dat ik ga vertellen, het verhaal dat door de twee generaties voor mij is doorgegeven om uiteindelijk bij mij terecht te komen, besef ik dat het eigenlijk allemaal om een thema draait: liefde. Liefde, en de keuzes die je maakt omwille van de liefde.

Velen van jullie zullen onmiddellijk denken aan de liefde tussen man en vrouw, en ja, daar gaat het in dit verhaal vaak over. Maar er zijn ook andere kostbare vormen van liefde die even krachtig zijn: de liefde van een ouder voor een kind bijvoorbeeld. En dan is er ook nog de obsessieve, verwoestende liefde, liefde die alles kapotmaakt.

Het andere steeds terugkerende ‘thema’ in dit verhaal is de enorme hoeveelheid thee die mensen blijkbaar drinken – maar nu dwaal ik af. Sorry, dat doen mensen die zich oud voelen nu eenmaal. Dus daar zal ik verder niet over uitweiden.

Ik ga jullie door het verhaal heen loodsen en het onderbreken wanneer ik denk dat er meer uitleg nodig is – het is een ingewikkeld verhaal.

En om alles nog gecompliceerder te maken, begin ik ergens tegen het einde van mijn verhaal: op het moment dat ik een moederloos kind van acht jaar oud was en boven op het klif stond dat over Dunworley Bay uitkijkt – mijn favoriete plek op deze wereld.

Er was eens...

DUNWORLEY BAY, WEST-CORK, IERLAND

Er stond een klein figuurtje op het klif, gevaarlijk dicht bij de rand. Haar weelderige lange rode lokken wapperden in de stevige bries. Ze droeg een dunne, witkatoenen jurk die tot aan haar enkels kwam en haar blote voetjes vrijliet. Ze hield haar armen voor zich uitgestrekt, de handpalmen naar het grijze water gekeerd dat onder haar kolkte, haar bleke gezicht was opgeheven alsof ze zich als offerande aanbod aan de elementen.

Grania Ryan zag haar staan en staarde gefascineerd naar het onwerkelijke beeld in de verte. Even waren haar zintuigen te zeer van slag om te kunnen registreren of het echt was of inbeelding wat ze zag. Grania kneep haar ogen dicht, maar toen ze ze weer opendeed stond het figuurtje er nog steeds. Terwijl die informatie doordrong tot haar hersens, begon ze erheen te lopen.

Dichterbij gekomen beseft Grania dat het figuurtje nog maar een kind was en de witkatoenen jurk die ze droeg een nachthemd. Boven de zee paktten zich donkere stormwolken samen en Grania voelde de eerste zoute druppels van de dreigende stortregens al op haar wangen. Het kind stak zo fragiel en kwetsbaar af bij de woeste natuur die haar omringde, dat Grania sneller begon te lopen.

De wind begon steeds woedender om haar heen te brullen en striemde haar in het gezicht. Op een meter of tien van het kind vandaan bleef Grania stilstaan. Het meisje stond nog steeds even roerloos op de rand van het klif. Haar magere lijfje werd gezeseld door de storm en boog als een jonge wilgentak mee met de wind, maar

haar kleine blauwe voetjes hielden haar stevig op de rots. Grania liep voorzichtig verder totdat ze nog maar een paar meter achter het kind stond. Ze wist niet wat ze nu moest doen. Het liefst was ze naar voren gerend om het kind stevig vast te grijpen, maar als het meisje daarvan schrok en zich omdraaide, zou ze misschien misstappen en dan zou er een afgrijselijke tragedie volgen waarin het kind te pletter viel op de rotsen die tientallen meters lager onder de woeste schuimkoppen schuilgingen.

Grania voelde paniek opkomen terwijl ze probeerde te bedenken wat de beste manier was om het kind uit haar gevaarlijke positie te redden. Maar voordat ze iets kon besluiten, draaide het kind zich langzaam om en staarde het haar met niets ziende ogen aan.

Intuïtief stak Grania haar armen naar haar uit. ‘Kom maar, ik doe je geen kwaad. Kom, dan ben je veilig.’

Het meisje bleef haar aanstaren, onbeweeglijk op haar plekje aan de rand van het klif.

‘Ik breng je wel naar huis, als je me vertelt waar je woont. Je wordt nog doodziek hierbuiten! Kom, laat me je helpen, alsjeblieft,’ vroeg Grania smekend.

Grania deed nog een stap naar het meisje toe. Toen leek het of het kind uit een droom ontwaakte en er vloog plotseling een angstige uitdrukking over haar gezicht. Het meisje draaide zich meteen om en holde weg over het pad langs de klifrand – even later was ze al uit het zicht verdwenen.

‘Ik stond net op het punt een zoekactie naar je te beginnen. Er steekt een flinke storm op, dat kan ik je wel vertellen!’

‘Mam, ik ben eenendertig en ik heb de laatste tien jaar in Manhattan gewoond,’ reageerde Grania droog terwijl ze haar natte jas over een stoel voor het fornuis hing. ‘Je hoeft niet meer op me te passen, hoor, ik ben een grote meid!’ Glimlachend liep ze naar haar moeder toe die bezig was de tafel te dekken en gaf haar een kus op de wang. ‘Echt.’

‘Dat kan wel zijn, maar ik heb mannen gekend die heel wat sterker

waren dan jij en die in een storm als deze zo van het klif zijn geblazen.' Kathleen Ryan gebaarde naar buiten, waar door de harde wind de dunne, bruine twijgen van de kale blauwewegen wild tegen de ruit tikten. 'Ik heb net theegezet,' zei ze terwijl ze haar handen aan haar schort afveegde en naar het fornuis liep. 'Wil je een kop?'

'Heerlijk, mam. Kom even zitten, dan schenk ik wel in.' Grania leidde haar moeder met zachte hand naar de keukentafel, trok er een stoel onder vandaan en zorgde dat ze ging zitten.

'Vijf minuutjes, hoor, de mannen zijn om zes uur terug en dan willen ze eten.'

Terwijl Grania de sterke thee in twee koppen schonk, fronste ze stilletjes haar wenkbrauwen over haar moeders huishoudelijke toewijding aan haar man en zoon. Niet dat dat vroeger, tien jaar geleden, anders was geweest. Kathleen had haar mannen altijd in de watten gelegd, hun wensen en behoeften kwamen voor haar op de eerste plaats. Maar het contrast met Grania's eigen leven, waarin emancipatie en gelijkwaardigheid van man en vrouw normaal waren, gaf haar een ongemakkelijk gevoel.

En toch... hoewel Grania in haar leven nooit te maken had met 'ouderwetse mannelijke tirannie' zoals veel moderne vrouwen dat betitelden – wie van hen tweeën was nou eigenlijk gelukkiger? Grania zuchtte triest en goot een scheut melk bij de thee van haar moeder. Het antwoord op die vraag was wel duidelijk.

'Alsjeblieft, mam. Wil je er een koekje bij?' Grania zette de trommel voor Kathleen op tafel en maakte het deksel open. Zoals altijd was de koektrommel tot de rand toe gevuld met overheerlijke roomboterkoekjes, chocoladewafels en biscuitjes. Precies zoals vroeger. Lekkernijen die haar lijnbewuste vriendinnen in New York vol afschuw zouden bekijken, alsof het nucleair afval was.

Kathleen nam er twee en zei: 'Kom op, Grania, neem ook een koekje om me gezelschap te houden. Je eet zo weinig, daar kan een muis niet eens op leven.'

Grania knabbelde gehoorzaam op een biscuitje en bedacht dat ze

zich dankzij de kookkunsten van haar moeder nu al tot barstens toe volgepropt voelde; en ze was pas tien dagen hier. Bovendien was zij nog degene met de grootste eetlust van alle meiden die ze kende in New York. Net zoals zij ook de enige was die haar oven gebruikte op de manier waarvoor het apparaat bedoeld was, en niet als een handige plek om borden in op te bergen.

‘En, heeft de wandeling je hoofd een beetje opgefrist?’ begon Kathleen, en ze nam een hap van haar derde koekje. ‘Als ik moet nadenken over een probleem ga ik altijd een stuk wandelen en als ik dan terugkom heb ik de oplossing.’

‘Tja... ik heb onderweg wel iets heel vreemds meegemaakt,’ zei Grania terwijl ze een slokje thee nam. ‘Er stond een klein meisje van een jaar of acht, negen, in haar nachthemd op het klif, akelig dicht bij de rand. Ze had prachtig lang, krullend haar, rood... en het leek wel of ze aan het slaapwandelen was. Toen ik naar haar toe liep, draaide ze zich om en de blik in haar ogen was...’ Grania zocht naar het juiste woord, ‘...leeg. Alsof ze me niet zag. Toen leek ze opeens wakker te worden en rende ze als een haas angstig weg over het klifpad. Weet jij wie dat kan zijn geweest?’

Grania zag alle kleur wegtrekken uit Kathleen's gezicht. ‘Gaat het wel, mam?’

Kathleen moest zichtbaar iets van zich afschudden. Ze staaarde haar dochter aan. ‘Bedoel je dat je haar nog maar een paar minuten geleden hebt gezien, toen je aan het wandelen was?’

‘Ja.’

‘Heilige Moeder Maria!’ Kathleen sloeg een kruis. ‘Ze zijn terug.’

‘Wie zijn er “terug”, mam?’ vroeg Grania bezorgd, omdat haar moeder echt van slag leek.

‘Waarom zijn ze teruggekomen?’ Kathleen staaarde door het raam de donkere avond in. ‘Waarom zouden ze dat willen? Ik dacht... ik dacht dat het eindelijk voorbij was, dat ze voorgoed waren verdwenen.’ Kathleen greep Grania's hand beet. ‘Weet je zeker dat het een klein meisje was dat je zag, geen volwassen vrouw?’

‘Absoluut, mam. Zoals ik al zei, ze was een jaar of acht, negen. Ik was bezorgd om haar, ze was op blote voeten en leek het ijskoude te hebben. Maar om eerlijk te zijn vroeg ik me eerst even af of ik een geestverschijning zag.’

‘Ja, Grania, dat was het ook, een soort geestverschijning,’ mompelde Kathleen. ‘Ze moeten echt pas terug zijn. Afgelopen vrijdag was ik nog op de heuvel en ben ik langs het huis gekomen. Het was al over tien ’s avonds en er scheen nergens licht door de ramen. Het huis was nog helemaal afgesloten.’

‘Welk huis?’

‘Dunworley House.’

‘Dat grote, verlaten huis achter ons op de top van het klif?’ vroeg Grania. ‘Dat staat toch al jaren leeg?’

‘Klopt, jouw hele jeugd heeft er niemand gewoond, maar...’ Kathleen zuchtte diep, ‘toen je verhuisd was naar New York, zijn ze teruggekomen en daarna, toen het... ongeluk gebeurde, weer vertrokken. Niemand dacht ze nog ooit hier in de buurt te zien. En daar waren we blij om,’ voegde Kathleen er nadrukkelijk aan toe. ‘Onze familie heeft een hele geschiedenis met die van hen, een geschiedenis die tot heel lang teruggaat.’ Met een gedecideerd klapje op de tafel stond Kathleen op. ‘Maar het verleden is het verleden en je kunt maar beter uit hun buurt blijven. Ze hebben onze familie alleen maar problemen bezorgd, alleen maar problemen.’

Grania keek naar haar moeder die naar het fornuis liep en met een harde uitdrukking op haar gezicht de zware gietijzeren pan met het avondeten uit de oven tilde.

‘Maar de moeder van dat meisje zal toch willen weten hoe gevaarlijk haar dochtertje vandaag deed?’ hield ze aan.

‘Ze heeft geen moeder.’ Kathleen roerde ritmisch met een houten lepel door de stoofschotel.

‘Is die overleden?’

‘Ja.’

‘O... wie zorgt er dan voor dat arme kind?’

‘Vraag me niet hoe ze dat hebben geregeld,’ zei Kathleen schouderophalend. ‘Het kan me niks schelen en het interesseert me ook geen zier.’

Grania fronste haar voorhoofd. Deze houding van haar moeder was volkomen tegengesteld aan haar gewone manier van reageren. Kathleen had een groot hart dat moederlijk klopte voor iedereen die in de problemen zat. Zij was de eerste die familieleden en vrienden raadpleegden wanneer er problemen waren en er hulp nodig was. En zeker als het om kinderen ging.

‘Hoe is die moeder gestorven?’

De houten lepel stopte. Het bleef stil. Uiteindelijk keerde Kathleen zich met een diepe zucht naar haar dochter om. ‘Tja, als ik het je niet vertel, zul je het gauw genoeg van een ander horen. Ze heeft zich van het leven beroofd, zo zit het!’

‘Je bedoelt dat ze zelfmoord heeft gepleegd?’

‘Ja, zo kun je het ook zeggen.’

‘Hoelang geleden?’

‘Vier jaar geleden is ze van het klif gesprongen. Haar lichaam werd twee dagen later gevonden; het spoelde aan op het strand van Inchydoney.’

Nu was het Grania’s beurt om stil te zijn. Na een tijdje vroeg ze: ‘Waar is het precies gebeurd?’

‘Zo te horen waar je vandaag haar dochter hebt gezien. Ik vermoed dat Aurora op zoek was naar haar mama.’

‘Je weet hoe ze heet?’

‘Natuurlijk. Dat is geen geheim, hoor. De familie Lisle bezat vroeger heel Dunworley, inclusief deze boerderij. Lang geleden waren zij heer en meester hier. In de jaren zestig verkochten ze hun land, maar ze hielden het huis op het klif.’

‘Die naam komt me bekend voor – Lisle...’

‘Het plaatselijke kerkhof ligt er vol mee. Haar graf is er ook.’

‘En je hebt dat kleine meisje – Aurora – al eerder op de kliffen gezien?’

‘Daarom heeft haar vader haar mee hiervandaan genomen. Na-

dat... zij was overleden, zwierf die kleine meid hier op de kliffen rond, op zoek naar haar. Halfgek van verdriet, zou ik zeggen.'

Grania zag het gezicht van haar moeder iets verzachten. 'Arm kind,' fluisterde ze.

'Ja, het was zielig om te zien en ze heeft het natuurlijk helemaal niet verdiend, maar er zit slechtheid in die familie Lisle. Luister naar mijn woorden, Grania, en zorg dat je niets met hen te maken krijgt.'

'Ik vraag me af waarom ze terug zijn,' mompelde Grania, min of meer tegen zichzelf.

'Die Lisle's zijn een apart soort. Ik zou het niet weten en het interesseert me ook niet. Zo, en maak je nu maar eens nuttig en help me de tafel te dekken voor het avondeten.'

Om iets over tien ging Grania de trap op naar haar slaapkamer, zoals iedere avond sinds ze thuis was. Beneden in de keuken dekte haar moeder de tafel voor het ontbijt en zat haar vader in de woonkamer te dutten voor de televisie. Shane, haar broer, was naar het dorpscafé. Met zijn tweeën bestierden de twee mannen een stuk land van ruim tweehonderd hectare dat voornamelijk werd gebruikt voor melk-koeien en schapen. Op zijn negenentwintigste leek het 'jochie', zoals Shane nog altijd bij zijn koosnaampje werd genoemd, geen plannen te hebben om op zichzelf te gaan wonen. De vriendinnetjes kwamen en gingen, maar slechts zelden verder dan de drempel van de boerderij. Kathleen trok haar wenkbrauwen op over het feit dat haar zoon nog niet was getrouwd, maar Grania wist dat haar moeder het vreselijk zou vinden als hij uit huis ging.

Grania kroop tussen de lakens en hoorde de regen hard tegen de ramen kletteren. Ze hoopte dat Aurora Lisle veilig en warm in haar eigen bedje zou liggen. Even probeerde ze nog wat in haar boek te lezen, maar ze merkte dat ze zich niet kon concentreren en steeds moest geeuwen. Het zou de frisse lucht hier wel zijn waar ze zo slaperig van werd – in New York ging ze veel uit en lag ze zelden voor middernacht in bed.

Heel anders dan haar moeder, kon Grania zich nauwelijks een avond of een nacht uit haar jeugd herinneren dat Kathleen niet thuis was geweest. En als ze dan toch een nachtje weg moest om bijvoorbeeld een ziek familielid te verzorgen, waren de voorbereidingen daarvoor van een militaire precisie geweest, zodat het gezin niet zou omkomen van de honger of in smerige kleren zou rondlopen. Wat haar vader betreft – Grania betwijfelde of hij in de afgelopen vierendertig jaar van zijn huwelijk ook maar één nacht niet in zijn eigen bed had geslapen. Iedere morgen om halfzes stond hij op om naar de melkstal te gaan en iedere avond kwam hij weer terug als het donker begon te worden. Man en vrouw wisten altijd van elkaar waar de ander was. Hun levens waren een; onlosmakelijk en onafscheidelijk.

En wat hen verbond waren hun kinderen.

Toen Matt en zij acht jaar geleden gingen samenwonen, waren ze ervan uitgegaan dat ze op een dag kinderen zouden krijgen. En zoals ieder koppel in deze tijd waren ze, tot het juiste moment daarvoor zich aandienende, volledig opgegaan in hun carrières en hadden ze zolang het nog kon genoten van hun vrije leven.

En toen was Grania op een ochtend wakker geworden en had ze, zoals iedere morgen, haar trainingsbroek en loopschoenen aange trokken om langs de Hudson naar Battery Park te rennen. Bij de Winter Gardens was ze gestopt om van een kop koffie met een broodje te genieten. En daar was het gebeurd: terwijl ze kleine teugjes koffie nam, had ze een blik in de kinderwagen bij het tafeltje naast haar geworpen. Daarin lag een piepklein, pasgeboren baby'tje te slapen. Grania was plotseling overvallen door een overrompelend verlangen om het baby'tje uit de kinderwagen te tillen en het zachte, donzige hoofdje beschermend tegen zich aan te drukken. Toen de moeder met een nerveus lachje naar haar had gekeken, was ze opgestaan en had de kinderwagen uit de buurt van Grania en haar onwelkome aandacht gereden, en Grania was naar huis gejojgd – verbijsterd door de gevoelens die opeens in haar wakker waren geworden.

In de verwachting dat het wel over zou gaan had ze de dag in haar

atelier doorgebracht, waar ze zich had geconcentreerd op het kneden van de zachte bruine klei tot het beeld dat haar opdrachtgever wilde hebben. Maar het gevoel was niet verminderd.

Om zes uur was ze opgehouden met werken. Ze had gedoucht en iets anders aangetrokken, wat geschikt was voor de galerieopening waar ze die avond heen zou gaan. Nadat ze een glas wijn voor zichzelf had ingeschonken, was ze naar het raam gelopen om naar de twinkelende lichtjes van New Jersey, aan de andere kant van de Hudsonrivier, te kijken.

‘Ik wil een baby.’

Ze had een flinke slok wijn genomen, en gegiecheld om het belachelijke van de woorden die ze net hardop had gezegd. En dus had ze ze nog een keer gezegd, om het zeker te weten.

En ze had het nog steeds zeker geweten. Niet alleen geweten, maar het ook een volkomen natuurlijk en vanzelfsprekend idee gevonden, alsof de gedachte en het verlangen naar een kind bij haar leven hoorden en alle argumenten ‘tegen’ opeens in rook waren opgegaan en onzinnig waren.

Grania was naar de opening van de galerie gegaan en had net zoals anders staan kletsen met de gewone mix van kunstenaars, verzamelers en liefhebbers die dat soort openingen altijd bezochten. Maar in gedachten was ze bezig geweest met de praktische consequenties van de beslissing die ze die dag had genomen. Hun leven zou totaal veranderen. Moesten ze verhuizen? Nee, op korte termijn waarschijnlijk niet – hun loft in TriBeCa, een van de meest gewilde wijken van New York, was ruim en Matts werkkamer kon gemakkelijk worden omgebouwd tot een babykamertje. Daar zat hij toch maar zelden; hij nam zijn laptop liever mee naar de woonkamer om daar te werken. En hoewel hun appartement op de vierde verdieping lag, was de goederenlift groot genoeg voor een kinderwagen. Verder was het maar een korte wandeling naar Battery Park, naar de frisse lucht van de rivier en een goed geoutilleerd speeltuintje. En omdat ze haar atelier aan huis had, zou ze, zelfs als ze een oppas namen, maar een

paar passen van de baby vandaan zijn als dat nodig was.

Later, toen Grania in het grote lege bed lag, had ze een diepe zucht van ergernis geslaakt omdat ze haar plannen en opwinding nog een tijdje voor zichzelf moest houden. Matt was die week weg en zou pas over een paar dagen thuis zijn. En dit was niet het soort mededeling dat je gewoon door de telefoon deed. In de vroege uurtjes was ze eindelijk in slaap gevallen, met in haar hoofd het beeld van Matts trotse blik op het moment dat ze hem hun pasgeboren kind aangaf.

Toen hij een paar dagen later thuiskwam, was Matt even enthousiast geweest over haar plan als zij. En ze hadden onmiddellijk een uiterst plezierig begin gemaakt met de uitvoering ervan. Ze hadden het allebei een heerlijk idee gevonden hun eigen, geheime, gezamenlijke project te hebben dat hen stevig aan elkaar zou smeden, net zoals dat haar ouders had gedaan. Een kind was de ontbrekende schakel die hen eens en voor altijd tot een eenheid zou verbinden. Een gezin...

Grania lag in het smalle bed van haar jeugd en luisterde naar de wind die om de stevige stenen muren van de boerderij woedde. Ze pakte een tissue en snoot haar neus.

Dat was nu een jaar geleden. En de verschrikkelijke waarheid was dat hun gezamenlijke 'project' hen niet aan elkaar had gesmeed. Het had hen vernietigd.